

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 1007/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
M. M. (1)	został oskarżony o to, że: w okresie od dnia 23 do dnia 25 sierpnia 2017 roku w W. za pośrednictwem telefonu żądał korzyści majątkowej od A. K. i J. K. w postaci pieniędzy w kwocie 550 zł w zamian za zwrot bezprawnie zabranej		

	<p>rzeczy w postaci telefonu komórkowego marki S. model SM- (...) o numerze (...) o wartości 700 zł, utraconego w dniu 23 sierpnia 2017 roku w W. przy ul. (...) na terenie sklepu (...), czym działał na szkodę A. K. i J. K.,</p> <p>tj. czyn z art. 286 §2 kk</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>Sąd ustalił następując stan faktyczny:</p> <p>W dniu 22 sierpnia 2017 roku ok. godz. 15.30 A. K. przebywała służbowo na terenie marketu O. w W. przy ul. (...). Po sprawdzeniu aktualnej godziny odłożyła telefon na stół w celu zrobienia notatek, a następnie udała się w stronę biura, omyłkowo zostawiając telefon. W tym czasie na terenie centrum handlowego przebywał także oskarżony M. M. (1), który zauważył pozostawiony telefon i zabrał go ze sobą.</p> <p>Około godziny 16.00 A. K. zauważyła brak telefonu; wróciła zatem do miejsca, w którym go zostawiła, jednak telefonu tam nie było. A. K. zadzwoniła z innego aparatu na swój numer z zamiarem zlokalizowania w ten sposób swojego telefonu, jednak nikt go</p>	<p>Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie poniższych dowodów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) (k. 84, 257-258, 390-393, 394-395, 419) - zeznania A. K. (k. 1v-2, 259-260, 395-396) - zeznania J. K. (k. 25v, 260, 397) - częściowo zeznania M. M. (2) (k. 418-419) - dokumentacja telefonu (k. 3) - protokół zatrzymania rzeczy (k. 9-11) - protokół oględzin rzeczy z zał. (k. 14-24) - wydruki (k. 32-37) - informacja (...) (k. 46-54) - dane telekomunikacyjne (k. 71-75, 85-97) - opinia z zakresu pisma ręcznego (k. 109) 	

nie odbierał, pomimo że pozostawał on aktywny. O godzinie 18:56 A. K. z numeru J. K. na numer swojego telefonu wysłała wiadomość sms treści: „Uczciwego znalazcę bardzo proszę o kontakt. Bardzo. Zależy mi na zdjęciach”. Wiadomość ta pozostała bez odpowiedzi. A. K. do godz. 21.00 jeszcze kilka razy wykonywała połączenia na swój numer, jednak nikt telefonów nie odbierał. Na numer ten dzwonił także J. K., również bez rezultatu. Następnego dnia o godzinie 07:40 J. K. wysłał na numer telefonu żony wiadomość sms, tym razem o treści: „Przewidziana nagroda. Proszę nawet o zwrot samych zdjęć i listy kontaktów. Proszę o kontakt pod nr (...)”. Na tę wiadomość oskarżony M. M. (1) odpowiedział, wysyłając o godzinie 10:34 sms o treści: „Witam. Znalazłem telefon. Chętnie to zwrócę. Oczekuję nagrody 500 PLN”, informując dodatkowo, że niebawem będzie w W. i proponując spotkanie w CH A.. W trakcie „rozmowy” za pośrednictwem wiadomości sms oskarżony zaproponował wysłanie telefonu pocztą, na co J. K. przystał, proponując nagrodę w kwocie 400 PLN. Wówczas oskarżony M. M. (1) zażądał kwoty 550 PLN, stwierdzając, że

- oświadczenie (k. 165-166, 415- 424)

-opinia sądowo-psychiatryczna (k. 178-182, 280-283)

- opinia sądowo-psychologiczna (k. 207-214, 268-273)

- dokumentacja medyczna (k. 244-250)

- informacja o dochodach (k. 369)

- wydruki geograficzne (k. 372-376)

- informacja Policji (k. 409, 411)

„przy próbie targowania zdrożało”. W odpowiedzi J. K. odpisał: „Zgadzamy się na te warunki, tylko chcę odebrać go osobiście, by mieć pewność, że wszystko z nim ok. To jest jednak dużo pieniędzy, a na poczcie z dbałością o przesyłki różnie bywa”. W odpowiedzi M. M. (1) napisał: „Odbiór osobisty może być dla mnie odrobinę problematyczny. Tak że będę obstawał przy przesyłce kurierem lub za pobraniem”. Ostatecznie oskarżony wysłał telefon za pośrednictwem (...) za pobraniem, po otrzymaniu danych adresowych od J. K.. Na paczce pocztowej nr (...) oskarżony nie podał jednak swoich danych, a jako nadawcę wskazał A. W. oraz adres Komendy Wojewódzkiej Policji w B.. Jednocześnie na etykiecie oskarżony wpisał numer należącego do niego rachunku bankowego (...), na który miała zostać przelana kwota 550 PLN i tytuł „nagroda za znaleziony telefon”. Po informacji od J. K., funkcjonariusze Policji zabezpieczyli paczkę, a telefon zwrócili A. K..

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Oskarżony

Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.Ocena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
wyjaśnienia M. M. (1) (k. 84, 257-258, 390- 393, 394-395, 419)	<p>Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego jedynie w takim zakresie, w jakim wynika z nich fakt znalezienia telefonu na terenie centrum handlowego, jak i fakt wymiany wiadomości sms na temat jego zwrotu – wyjaśnienia oskarżonego w powołanym zakresie pozostają spójne z całością pozostałych dowodów, zgromadzonych w sprawie, w tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p> <p>W pozostałym natomiast zakresie Sąd wyjaśnieniom tym wiary odmówił zarówno wobec ich sprzeczności z innymi dowodami, jak i wobec ich sprzeczności ze wskazaniami logiki, w końcu zaś wobec ich wewnętrznej niespójności.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wobec treści informacji</p>		

z k. 409 i 411 jako całkowicie fikcyjne jawi się twierdzenie oskarżonego, jakoby po znalezieniu telefonu udał się do KP W., a tym bardziej – by rozmawiał tam z jakimkolwiek funkcjonariuszem Policji. Tym samym udowodnione jest, że oskarżony na Policji nie był. Podobnie jako fikcyjne Sąd ocenił twierdzenie, iż by oskarżony udał się z telefonem do recepcji/informacji centrum handlowego (tj. miejsca nota bene różnie określanego przez oskarżonego na różnych etapach postępowania), a także aby rozkleił on na terenie centrum handlowego ogłoszenia – co do pierwszej z powołanych okoliczności w ocenie Sądu oczywistym jawi się, że w punkcie informacyjnym w pierwszej kolejności zostałyby za pośrednictwem megafonu nadany komunikat, pozwalający na powzięcie informacji o znalezieniu telefonu, co do drugiej zaś Sąd uznał, że gdyby ogłoszenia takie faktycznie na terenie centrum handlowego wisiały, niechybnie zauważyłaby je zarówno sama pokrzywdzona, jak i inni pracownicy. Sąd nie powziął przy tym wątpliwości, że oskarżony wydruki, załączone do swego oświadczenia (k. 166) faktycznie wykonał,

jednocześnie Sąd uznał za udowodnione, iż powyższe nastąpiło wyłącznie na potrzeby złożenia do akt sprawy, nie zostały one zaś faktycznie rozklejone na terenie centrum handlowego bezpośrednio po odnalezieniu telefonu. Dodatkowo w kontekście plakatów tych nie sposób nie dostrzec, że nie zawierają one żadnych danych kontaktowych – z treści można się jedynie domyślać, że oskarżony miałby oczekiwać na wiadomość sms wysłaną na numer tegoż telefonu; jednocześnie jawi się to jako zupełnie nielogiczne, gdy zważyć, że oskarżony do telefonu nie miał ładowarki, a zatem musiał liczyć się z tym, że telefon się rozładuje, a tym samym jakikolwiek kontakt stanie się niemożliwy. Wskazania racjonalnego rozumowania nakazują w tym miejscu przyjąć, że osoba, która faktycznie chciałaby nawiązać kontakt z właścicielem telefonu, podałyby własne dane kontaktowe, własny telefon wszak w każdym czasie mogłaby doładować.

Podobnie za skrajnie nielogiczne Sąd uznał, by oskarżony, gdyby faktycznie od początku zamierzał zwrócić telefon, nie odbierał przychodzących na telefon ten połączeń telefonicznych.

Oczywistym w tym

kontekście jawi się wszak, że pierwszą osobą, która na numer taki będzie dzwonić, będzie właśnie jego właściciel; nadto każdy dzwoniący mógłby dla oskarżonego stanowić źródło informacji o właścicielu, umożliwiając niezwłoczne przekazanie mu telefonu. Nie sposób przy tym przyjąć, jak twierdzi oskarżony, że na telefon ten mogliby dzwonić „oszuści”, bowiem jako to „oszust” miałby znać nie tylko numer telefonu, znalezionego przez oskarżonego, ale i ewentualnie jego dane techniczne oraz zawartość.

W końcu w kontekście składanych przez oskarżonego wyjaśnień nie sposób nie zauważyć, że pomimo wykonywanych na telefon pokrzywdzonej połączeń i wysyłanych wiadomości oskarżony na próbę kontaktu zareagował dopiero w chwili, gdy J. K. napisał o nagrodzie; więcej nawet – oskarżony wskazał wprost, że przy próbach targowania się „zdrożało”. Powyższe wskazuje jasno, że pierwotnie zamiarem oskarżonego było zatrzymanie telefonu, o czym świadczy brak reakcji na wcześniejsze próby kontaktu, na wspomnienie nagrody zaś oskarżony zamiar swój zmienił, dostrzegając możliwość

	<p>dodatkowego zysku w zamian za zwrot telefonu.</p> <p>Nie jest też prawdą, by oskarżony w dacie wysłania paczki przebywał w B., skoro paczka została nadana w urzędzie pocztowym (...), czyli w placówce przy Al. (...) (k. 18)</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim Sąd odmówił im wiary, Sąd uznał za przyjętą linię obrony.</p>	
<p>zeznania A. K. (k. 1v-2, 259-260, 395-396) zeznania J. K. k. 25v, 260, 397)</p>	<p>Sąd obdarzył zeznania świadków wiarą w całości - korespondują one wzajemnie ze sobą, nadto pozostają zgodne z załączonym do akt sprawy wydrukiem wiadomości sms. Sąd nie mógł też pominąć, że świadkowie są dla oskarżonego osobami obcymi, których kontakt z oskarżonym miał charakter czysto przypadkowy, wynikający z faktu zagubienia telefonu. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by zeznaniom tym odmówić wiary.</p>	
<p>częściowo zeznania M. M. (2) (k. 418-419)</p>	<p>Sąd obdarzył zeznania te wiarą jedynie w tej części, w jakiej wynika z nich fakt odnalezienia telefonu przez oskarżonego – w powyższym zakresie zeznaniom tym nie zaprzecza żaden inny dowód. W pozostałym natomiast zakresie Sąd zeznania świadka ocenił</p>	

	<p>jako niezasługujące na wiarę, to zaś z przyczyn analogicznych, jak powołane powyżej w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonego. Sąd uznał, że świadek, jako osoba dla oskarżonego najbliższa, dążył do przedstawienia okoliczności sprawy w sposób dla oskarżonego korzystny, dążąc tym samym do poprawy jego sytuacji procesowej.</p>	
<p>opinia z zakresu pisma ręcznego (k. 109)</p>	<p>Sąd obdarzył wskazaną opinię wiarą w całości – pozostaje ona pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności, a sformułowane wnioski zrozumiałe. Sąd nie stwierdził błędów w zakresie przeprowadzonych przez biegłego czynności badawczych ani dowolności w zakresie sformułowanych na tej podstawie wniosków. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by opinii tej odmówić wiary.</p>	
<p>opinia sądowo-psychiatryczna (k. 178-182, 280-283) opinia sądowo-psychologiczna (k. 207-214, 268-273)</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodną w całości opinię sądowo-psychiatryczną wraz z opinią biegłego psychologa – obie opinie, rozpatrywane jako całość - są pełne, jasne i pozbawione sprzeczności, a sformułowane w nich wnioski zrozumiałe i znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy medycznej. Każdorazowo opinia biegłych lekarzy</p>	

	<p>psychiatrów czyni też zadość wymogom art. 202 §4 kpk. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by opiniom tym odmówić wiary, uznając je za przydatne do poczynienia ustaleń w zakresie zdrowia psychicznego oskarżonego i jego poczytalności w odniesieniu do zarzucanego mu czynu.</p>	
<p>Sąd obdarzył też wiarą pozostałe dowody i dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, wskazane poniżej:</p> <ul style="list-style-type: none">- dokumentacja telefonu (k. 3)- protokół zatrzymania rzeczy (k. 9-11)- protokół oględzin rzeczy z zał. (k. 14-24)- wydruki (k. 32-37)- informacja (...) (k. 46-54)- dane telekomunikacyjne (k. 71-75, 85-97)- oświadczenie (k. 165-166, 415- 424)- dokumentacja medyczna (k. 244-250)- informacja o dochodach (k. 369)- wydruki geograficzne (k. 372-376)- informacja Policji (k. 409, 411)		

<p>Dowody te zostały zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do przepisów regulujących ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary.</p>			
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

Przepis art. 286 §2 kk penalizuje żądanie korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy. Czasownik "żądać" zakłada konieczność wyrażenia w sposób dostatecznie jasny woli sprawcy, ukierunkowanej na korzyść majątkową. W grę wchodzi zachowanie wyłącznie w formie działania, zaniechanie (milczenie) nie stanowi żądania. Dopuszczalne jest żądanie w formie konkludentnej, byleby z okoliczności jasno wynikała wola sprawcy.

Zabraną rzeczą jest każda rzecz, której definicję podaje art. 45 kc - zarówno rzeczy ruchome, jak i nieruchomości. Bezprawnym zaborem rzeczy jest tylko taki zabór, który jest sprzeczny z porządkiem prawnym obowiązującym w czasie tego zaboru. Bez znaczenia pozostaje natomiast okoliczność, czy bezprawny zabór rzeczy jest zarazem zaborem w jakikolwiek sposób karalnym (stanowiącym przestępstwo, wykroczenie, przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe, delikt administracyjny).

Przestępstwo żądania korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy z art. 286 §2

kk nie przynależy do przestępstw materialnych. Jego dokonanie następuje w chwili realizacji znamienia czasownikowego, które nie zawiera zarazem elementu znaczeniowego "powodować" i z tego względu typ z art. 286 §2 kk ma charakter bezskutkowy (vide Łabuda G., Komentarz, Lex 2014).

Wśród przypadków bezprawnego zaboru rzeczy prawnokarnie relewantnych należy wymienić m.in.: kradzież, rozbój, wymuszenie rozbójnicze, oszustwo, przywłaszczenie, oszustwo komputerowe, kradzież leśną, paserstwo, nadużycie zaufania (vide Wróbel W., Komentarz, WKP 2022)

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowody nie pozostawia wątpliwości, iż oskarżony dokonał bezprawnego zaboru telefonu komórkowego należącego do A. K., a następnie w zamian za jego zwrot domagał się korzyści majątkowej. Jak była już o tym mowa, nie sposób inaczej interpretować zarówno tego, że oskarżony na próby kontaktu zareagował dopiero, gdy pojawiła się informacja o nagrodzie, jak i tego, że „próba targowania” skutkowałą podniesieniem żądanej

kwoty. Treść wiadomości sms, przesłanej przez oskarżonego, wyraża jasno żądanie przekazania kwoty 550 PLN w zamian za zwrot telefonu, przy czym podniesienia jej z pierwotnych 500 PLN nie sposób interpretować inaczej, jak próby „ukarania” J. K. za próbę obniżenia pierwotnie oferowanej kwoty. Sąd za oczywiste uznał, że osoba, pragnąca faktycznie zwrócić telefon, w pierwszej kolejności sama szukałaby kontaktu z właścicielem, choćby przeszukując książkę adresową w poszukiwaniu zapisów, wskazujących na członków rodziny czy bliskich znajomych, jak i odbierałaby połączenia, względnie oddzwaniała na numery połączeń nieodebranych.

Przywłaszczenie rzeczy znalezionej stanowi przestępstwo z art. 284 §3 kk.

Oskarżony zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego działania, bowiem dołożył wszelkich starań, by zarówno jego tożsamość, jak i wizerunek, w końcu nawet sam głos pozostały dla pokrzywdzonych nieznane, a tym samym niemożliwe do rozpoznania. Nie sposób bowiem inaczej interpretować tego, że oskarżony odmówił bezpośredniego spotkania,

jak i na przesyłce wpisał fikcyjne dane nadawcy, jak i w końcu tego, że ani razu nie podjął się rozmowy w formie bezpośredniego połączenia telefonicznego, a porozumiewał się wyłącznie za pośrednictwem wiadomości sms. Za niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, iż wpisanie jako adresu zwrotnego adresu komendy Policji miało spowodować odesłanie telefonu na taki właśnie adres, gdyby przesyłka nie dotarła do adresata, skoro paczki wysyłane za pośrednictwem (...) są przesyłkami rejestrowanymi, a tym samym w wypadku nieodebrania przez adresata przesyłka taka zwracana jest do nadawcy. W oczywisty sposób sam numer rachunku bankowego nie pozwala osobie prywatnej na ustalenie danych jego właściciela

W tym stanie rzeczy Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
I	Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się względami opisanymi w art. 53 §1 kk. Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego za znaczny. Sąd miał na		

uwadze, że oskarżony swoim działaniem naruszył dobro w postaci mienia pokrzywdzonego, tj. dobro, które w hierarchii dóbr chronionych prawem znajduje się zaraz za życiem i zdrowiem ludzkim. Podobnie Sąd uwzględnił, że kwota 550 PLN, jakiej żądał oskarżony, choć niespełniająca kryterium mienia znacznej wartości w rozumieniu art. 294 §1 kk, stanowi jednak wartość znacznie przewyższającą kwoty, jakimi może swobodnie, jednorazowo, bez uszczerbku dla swego budżetu, dysponować przeważająca większość obywateli polskich. Działanie oskarżonego miało przy tym charakter przemyślany, nie zaś impulsywny – oskarżony nie tylko, że wymienił z J. K. szereg wiadomości sms, to udał się na pocztę, wpisał fikcyjne dane nadawcy, wymagające siłą rzeczy uprzedniego ustalenia adresu komendy Policji, potem zaś paczkę wysłał. Oskarżonemu przyświecała przy tym motywacja wyłącznie majątkowa.

Podobnie za znaczny Sąd poczytał stopień winy oskarżonego - przestępstwo zarzucone oskarżonemu, z samej swojej istoty, jest przestępstwem umyślnym, popełnianym z zamiarem bezpośrednim.

Sąd w realiach niniejszej sprawy nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności, wyłączających winę oskarżonego bądź bezprawność działania. Oskarżony miał przy tym możliwość na każdym etapie od realizacji zamiaru popełnienia przestępstwa odstąpić, czego jednak nie uczynił. W efekcie Sąd nie znalazł podstaw, by stopień winy oskarżonego ocenić odmiennie od stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu.

Znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz znaczny stopień zawinienia Sąd uznał za okoliczności obciążające oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął jego dotychczasową niekaralność, a tym samym uznał, że popełnienie przestępstwa miało w życiu oskarżonego charakter incydentalny.

Całość powołanych okoliczności obciążających skłoniła Sąd do uznania, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara, to zaś znacznie powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia, bowiem cele stawiane wymiarowi kary zostaną wobec oskarżonego osiągnięte jedynie wówczas, gdy orzeczona kara będzie stanowiła dla niego realną

dolegliwość. Jednocześnie wskazana okoliczność łagodząca zdecydowała, iż Sąd za wystarczającą dla osiągnięcia celów stawianych wymiarowi kary uznał wymierzoną na podstawie art. 37a kk karę grzywny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że wobec oskarżonego winna zostać orzeczona kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 50 PLN. Zdaniem Sądu wymierzona w powyższy sposób kara będzie stanowiła dla oskarżonego wyraźny sygnał, że przypisany mu czyn został oceniony jako społecznie szkodliwy w stopniu znacznym, podobnie jak stopień jego zawinienia, powstrzymując tym samym oskarżonego od podjęcia analogicznych działań w przyszłości, a tym samym – osiągając cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji indywidualnej. Jednocześnie orzeczona w powyższym wymiarze kara nie przekroczy możliwości zarobkowych oskarżonego, który podał co do swojej osoby, że pozostaje w stosunku zatrudnienia i osiąga miesięczny dochód w kwocie 4000 PLN (k. 390). Sąd stanął na stanowisku, że orzeczona kara będzie dla oskarżonego karą realnie dolegliwą, a tym samym taką, która skutecznie uświadomi oskarżonemu

	nieopłacalność popełniania przestępstw, podobnie jak i uświadomi ona powyższe również innym potencjalnym sprawcom, osiągając w ten sposób cele w zakresie prewencji generalnej.	
1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
1.Koszty procesu		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych. Sąd w pełni podzielił stanowisko, iż regułą winno być obciążenie skazanych kosztami	

	<p>procesu, zaś czymś wyjątkowym zwolnienie od ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 §1 kpk, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 28.06.2012r. o sygn. I AKa 98/12, LEX nr 1217813). W realiach niniejszej sprawy Sąd okoliczności takich nie stwierdził.</p>	
III	<p>Z uwagi na fakt, iż oskarżony M. M. (1) korzystał w toku postępowania karnego z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, którego wynagrodzenie z tytułu udzielanej pomocy prawnej nie zostało w całości ani w części uiszczone, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. W. kwotę 588 złotych powiększonej o podatek VAT. Podstawą przyznania wynagrodzenia był przepis § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy</p>	

	prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
1.1Podpis		